

Υπόθεση C-556/20

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

23 Οκτωβρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Conseil d'État (Γαλλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

23 Οκτωβρίου 2020

Προσφεύγουσες:

Schneider Electric SA και λοιπές

Καθόν:

Premier ministre

Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

[παραλειπόμενα]

Έχοντας υπόψη την ακόλουθη διαδικασία:

[παραλειπόμενα] οι [προσφεύγουσες] [παραλειπόμενα] ζητούν από το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας, Γαλλία):

1) να ακυρώσει, λόγω υπέρβασης εξουσίας, τις διοικητικές παρατηρήσεις που δημοσιεύθηκαν την 1η Νοεμβρίου 1995 στον ενιαίο φάκελο βασικής τεκμηρίωσης [βασική τεκμηρίωση] [παραλειπόμενα].

2) να ακυρώσει, λόγω υπέρβασης εξουσίας, τις διοικητικές παρατηρήσεις [παραλειπόμενα] που δημοσιεύθηκαν στο Bulletin officiel des impôts n° 62 (επίσημο δελτίο φορολογίας αριθ. 62) στις 30 Μαρτίου 2001.

[παραλειπόμενα]

Οι προσφεύγουσες εταιρίες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες παρατηρήσεις επαναλαμβάνουν τις διατάξεις που θεσπίζουν τον φόρο κινητών αξιών του άρθρου 223sexies του code général des impôts (γενικού φορολογικού κώδικα), οι

οποίες είναι ασυμβίβαστες με τις διατάξεις του άρθρου 4 της οδηγίας 90/435/EΚ, της 23ης Ιουλίου 1990, σχετικά με το κοινό φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει για τις **[σελ. 2 του πρωτοτύπου]** μητρικές και τις θυγατρικές εταιρείες διαφορετικών κρατών μελών, καθόσον ο φόρος κινητών αξιών συνιστά φορολογικό μέτρο θεσπιζόμενο από το κράτος μέλος μητρικής εταιρίας προς είσπραξη φόρου λόγω διανομής μερισμάτων από τη μητρική εταιρία, του οποίου η βάση επιβολής αποτελείται από τα διανεμόμενα μερίσματα, περιλαμβανομένων των μερισμάτων που προέρχονται από αλλοδαπές θυγατρικές της εταιρίας αυτής.

[παραλειπόμενα] ο ministre de l'économie, des finances et de la relance (υπουργός Οικονομίας, Οικονομικών και Ανάκαμψης) ζητεί την απόρριψη της προσφυγής [ως απαράδεκτης και αβάσιμης].

[παραλειπόμενα]

[Οι προσφεύγουσες ζητούν να τεθεί προκριματικό ζήτημα κατ' ουσίαν συνταγματικότητας επί της αρχής της ισότητας]

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]**

[παραλειπόμενα]

[Μία από τις προσφεύγουσες] [παραλειπόμενα] υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες παρατηρήσεις επαναλαμβάνουν τις διατάξεις περί επιβολής φόρου κινητών αξιών του άρθρου 223sexies του code général des impôts, οι οποίες είναι ασυμβίβαστες με:

- τις διατάξεις του άρθρου 4 της οδηγίας 90/435/EΚ, της 23ης Ιουλίου 1990, σχετικά με το κοινό φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει για τις μητρικές και τις θυγατρικές εταιρίες διαφορετικών κρατών μελών, λόγω του ότι ο φόρος κινητών αξιών συνιστά φορολογικό μέτρο θεσπιζόμενο από το κράτος μέλος μητρικής εταιρίας προς είσπραξη φόρου λόγω διανομής μερισμάτων από τη μητρική εταιρία, του οποίου η βάση επιβολής αποτελείται από τα διανεμόμενα μερίσματα, περιλαμβανομένων των μερισμάτων που προέρχονται από τις αλλοδαπές θυγατρικές της.

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα]

Έχοντας υπόψη:

[παραλειπόμενα]

- τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης·

- την οδηγία 90/435/EK του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1990·
- την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 12ης Φεβρουαρίου 2009, Cobelfret, C-138/07, EU:C:2009:82·
- τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, Accor, C-310/09, EU:C:2011:581 και της 4ης Οκτωβρίου 2018, Επιτροπή κατά Γαλλίας (φόρος κινητών αξιών), C-416/17, EU:C:2018:811·
- τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 17ης Μαΐου 2017, X, C-68/15, EU:C:2017:379· και AFER κ.λπ., C-365/16, EU:C:2017:378·

[παραλειπόμενα]

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

[παραλειπόμενα] **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα] [συνεκδίκαση των διαφορών προσφυγών]

Επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλε ο υπουργός:

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [αποδοχή της ενστάσεως απαραδέκτου ως προς τη μία εκ των προσφευγουσών, απόρριψη ως προς τις υπόλοιπες] **[σελ. 6 του πρωτοτύπου]**

Επί της ερμηνείας των διατάξεων του άρθρου 223sexies του code général des impôts:

6. Το άρθρο 158bis του code général des impôts, όπως ίσχυε τόσο την 1η Νοεμβρίου 1995 όσο και την 21η Μαρτίου 2001, προβλέπει ότι τα πρόσωπα που λαμβάνουν μερίσματα διανεμόμενα από γαλλικές εταιρίες έχουν ως εκ τούτου εισόδημα αποτελούμενο από τα ποσά που λαμβάνουν από την εταιρία και από πίστωση φόρου η οποία παρέχεται με ανοικτό δάνειο του Trésor [δημόσιου ταμείου]. Το άρθρο 216 του κώδικα αυτού προβλέπει επιπλέον ότι «*Το καθαρό προϊόν της συμμετοχής, που γεννά δικαίωμα για την εφαρμογή του καθεστώτος των μητρικών εταιριών και μνημονεύεται στο άρθρο 145, το οποίο έχει λάβει κατά τη διάρκεια οικονομικού έτους η μητρική εταιρία, μπορεί να αφαιρεθεί από το συνολικό καθαρό κέρδος της [...]*». Επίσης, κατά το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 223sexies του εν λόγω κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 98 του νόμου της 30ής Δεκεμβρίου 1991, περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 1992: «*[...] όταν τα προϊόντα που διανέμονται από μια εταιρία αφαιρούνται από ποσά λόγω των οποίων η εταιρία αυτή δεν υποβλήθηκε στον συνήθη φόρο επί των εταιριών [...], η εν λόγω εταιρία υποχρεούται να καταβάλει φόρο κινητών αξιών ίσο προς το ποσό της πίστωσης φόρου, που προβλέπεται στο άρθρο 158bis και συνεπάγεται η εν λόγω διανομή [...]. Ο φόρος κινητών αξιών οφείλεται οποιοδήποτε και αν είναι*

οι δικαιούχοι της διανομής». Τέλος, κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 146 του ίδιου κώδικα, πριν από την κατάργησή του με το άρθρο 93 του νόμου της 30ής Δεκεμβρίου 2003, περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 2004: «Όταν στις διανομές μητρικής εταιρίας εφαρμόζεται ο προβλεπόμενος στο άρθρο 223sexies φόρος κινητών αξιών, αυτός μειώνεται, κατά περίπτωση, κατά το ποσό των πιστώσεων φόρου που παρέχονται για τα προϊόντα των συμμετοχών, τα οποία εκταμιεύθηκαν κατά τη διάρκεια των οικονομικών χρήσεων των οποίων οι λογαριασμοί έκλεισαν κατά τα τελευταία πέντε, κατ' ανώτατο όριο, έτη».

7. Με την απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, Accor (C- 310/09, EU:C:2011:581), το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάνθηκε ότι «τα άρθρα 49 και 63 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης απαγορεύουν νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους αποσκοπούσα στην εξάλειψη της διπλής φορολογήσεως των μερισμάτων, η οποία επιτρέπει σε μητρική εταιρία να συμψηφίσει με τον φόρο κινητών αξιών, τον οποίο οφείλει όταν αναδιανέμει στους μετόχους της μερίσματα που της κατέβαλαν θυγατρικές της, την πίστωση φόρου που συνεπάγεται η διανομή των εν λόγω μερισμάτων, εφόσον αυτά προέρχονται από θυγατρική εγκατεστημένη στο κράτος μέλος αυτό, αλλά δεν παρέχει την ίδια δυνατότητα όταν τα εν λόγω μερίσματα προέρχονται από θυγατρική εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, δεδομένου ότι, στην τελευταία περίπτωση, η νομοθεσία αυτή δεν παρέχει δικαίωμα σε πίστωση φόρου για τη διανομή των εν λόγω μερισμάτων από τη θυγατρική αυτή». Επομένως, η εταιρία που λαμβάνει τα μερίσματα έχει δικαίωμα πίστωσης φόρου, η οποία θα διασφαλίζει την ίδια φορολογική μεταχείριση των μερισμάτων που προέρχονται από εταιρίες εγκατεστημένες στη Γαλλία και εκείνων που προέρχονται από εταιρίες εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
8. Κατά το άρθρο 4 της οδηγίας του Συμβουλίου 90/435/EΚ, της 23ης Ιουλίου 1990, σχετικά με το κοινό φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει για τις μητρικές και τις θυγατρικές εταιρίες διαφορετικών κρατών μελών, όπως ίσχυε την 1η Νοεμβρίου 1995 και την 21η Μαρτίου 2001: «1. Όταν μητρική εταιρεία, υπό την ιδιότητά της ως εταίρου της θυγατρικής εταιρείας της, λαμβάνει κέρδη διανεμόμενα για λόγους άλλους από την εκκαθάριση της θυγατρικής εταιρείας, το κράτος στο οποίο βρίσκεται η μητρική εταιρεία: - είτε δεν φορολογεί τα κέρδη αυτά, - είτε τα φορολογεί, επιτρέποντας όμως παράλληλα στην εταιρεία αυτή να εκπέσει από το ποσό του φόρου της το τμήμα του φόρου της θυγατρικής εταιρείας που αναλογεί στα κέρδη αυτά και, ενδεχομένως, το ποσό της παρακράτησης στην πηγή που εισπράττει το κράτος μέλος όπου είναι εγκατεστημένη η θυγατρική εταιρεία κατ' εφαρμογή των διατάξεων παρέκκλισης του άρθρου 5, μέχρι του ποσού του αντιστοιχούντος εθνικού φόρου. 2. Τα κράτη μέλη διατηρούν πάντως την ευχέρεια να προβλέψουν ότι τα βάρη που απορρέουν από τη συμμετοχή και οι μειώσεις αξίας που απορρέουν από τη διανομή των κερδών της θυγατρικής εταιρείας δεν εκπίπτουν από τα φορολογητέα κέρδη της μητρικής εταιρείας. [σελ. 7 του πρωτοτύπου] Εάν, στην περίπτωση αυτή, τα έξοδα διαχείρισης που έχουν σχέση με τη συμμετοχή οριστούν σε ποσό κατ' αποκοπήν, το ποσό αυτό δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το 5 % των κερδών που διανέμει η θυγατρική εταιρεία (...)».

9. Οι διατάξεις αυτές, όπως έχουν αποσαφηνισθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως με την απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2003, *Océ van der Grinten* (C-58/01, EU:C:2003:495), αποσκοπούν στο να αποτρέψουν το ενδεχόμενο τα κέρδη που καταβάλλονται κατά τη διανομή σε ημεδαπή μητρική εταιρία από αλλοδαπή θυγατρική να φορολογούνται, μια πρώτη φορά, σε επίπεδο θυγατρικής στο κράτος μέλος εγκαταστάσεώς της και, μια δεύτερη φορά, σε επίπεδο μητρικής εταιρίας στο κράτος μέλος εγκαταστάσεώς της. Προς τον σκοπό αυτό, αφήνουν στα κράτη μέλη την επιλογή μεταξύ δύο συστημάτων, ήτοι μεταξύ του συστήματος της απαλλαγής και του συστήματος του συμψηφισμού. Τα κράτη μέλη διατηρούν πάντως την ευχέρεια να προβλέψουν ότι τα βάρη που απορρέουν από τη συμμετοχή και οι μειώσεις αξίας που απορρέουν από τη διανομή των κερδών της θυγατρικής εταιρείας δεν εκπίπτουν από τα φορολογητέα κέρδη της μητρικής εταιρείας. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, επίσης, ότι εάν, στην περίπτωση αυτή, τα έξοδα διαχείρισης που έχουν σχέση με τη συμμετοχή οριστούν σε ποσό κατ' αποκοπήν, το ποσό αυτό δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το 5 % των κερδών που διανέμει η θυγατρική εταιρία.
10. Η επιλογή μεταξύ του συστήματος της απαλλαγής και του συστήματος του συμψηφισμού δεν οδηγεί κατ' ανάγκη στο ίδιο αποτέλεσμα όσον αφορά τη δικαιούχο των μερισμάτων εταιρία. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ άλλων από την απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2009, *Cobelfret* (C-138/07, EU:C:2009:82), προκύπτει ότι κράτος μέλος το οποίο, κατά τη μεταφορά οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη του, έχει επιλέξει ένα από τα εναλλακτικώς προβλεπόμενα στην οδηγία αυτή συστήματα δεν μπορεί να επικαλεστεί τα αποτελέσματα ή τους περιορισμούς που θα απέρρεαν από την εφαρμογή του ετέρου συστήματος. Στα άρθρα 145 και 216 του *code général des impôts* έχει επιλεγεί, όσον αφορά τη φορολογική μεταχείριση των κερδών που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας για τις μητρικές και τις θυγατρικές εταιρίες, σύστημα απαλλαγής των κερδών, με εξαίρεση τη φορολόγηση ενός τμήματος των εξόδων και λοιπών επιβαρύνσεων, το οποίο έχει οριστεί κατ' αποκοπήν σε 5 % και καλύπτει τα έξοδα και λοιπές επιβαρύνσεις που αναλογούν στη μητρική εταιρία και απορρέουν από τη συμμετοχή της στη θυγατρική που διένειμε τα κέρδη αυτά. Ως εκ τούτου, τα εν λόγω κέρδη απαλλάσσονται σε ποσοστό 95 %.
11. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως δε από τις αποφάσεις της 17ης Μαΐου 2017, *X* (C-68/15, EU:C:2017:379) και *AFEP* κ.λπ. (C-365/16, EU:C:2017:378), προκύπτει επίσης ότι, κατά την έννοια των άρθρων 5 και 6 και του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 90/435/EΚ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1990, παρακράτηση στην πηγή αποτελεί ο φόρος του οποίου γενεσιουργός αιτία είναι η καταβολή μερισμάτων ή οποιασδήποτε άλλης μορφής αποδόσεως των τίτλων, του οποίου η βάση επιβολής είναι η απόδοση των τίτλων και του οποίου ο υποκείμενος είναι ο κάτοχος των τίτλων αυτών. Επομένως, ο φόρος κινητών αξιών, στον οποίο υπόκειται μόνο ο προβαίνων σε αναδιανομή, δεν συνιστά τέτοια παρακράτηση στην πηγή, διαπίστωση ως προς την οποία συμφωνούν και οι διάδικοι. Αντιθέτως, από τις ίδιες αποφάσεις προκύπτει ότι, το

άρθρο 4 της οδηγίας 90/435/EK του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1990, καθόσον προβλέπει ότι το κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η μητρική εταιρία «δεν φορολογεί τα κέρδη αυτά», απαγορεύει στα κράτη μέλη να φορολογούν τη μητρική εταιρία για τα κέρδη που της καταβάλλει η θυγατρική της κατά τη διανομή, χωρίς να διακρίνει ανάλογα με το αν η επιβολή φόρου στη μητρική εταιρία έχει ως γενεσιουργό αιτία την είσπραξη ή την αναδιανομή των εν λόγω κερδών. Ως εκ τούτου, ο φόρος κινητών αξιών του άρθρου 223sexies του code général des impôts ενδέχεται να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων αυτών.

12. Η επιβολή φόρου επί των κερδών αυτών από το κράτος μέλος της μητρικής εταιρίας στο επίπεδο της εταιρίας αυτής κατά την αναδιανομή των κερδών, η οποία θα είχε ως συνέπεια την επιβολή φόρου επί των εν λόγω κερδών υπερβαίνοντας το ανώτατο όριο του 5 % που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 4 της οδηγίας, θα είχε ως συνέπεια διπλή φορολόγηση στο επίπεδο της εν λόγω εταιρίας, την οποία απαγορεύει η προαναφερθείσα οδηγία. Το Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού, στις προμνημονευθείσες αποφάσεις, ότι οι [σελ. 8 του πρωτοτύπου] διατάξεις του στοιχείου α' της παραγράφου 1 του άρθρου 4 της οδηγίας 2011/96/ΕΕ του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2011, σχετικά με το κοινό φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει για τις μητρικές και τις θυγατρικές εταιρίες διαφορετικών κρατών μελών, οι οποίες επαναλαμβάνουν το περιεχόμενο των διατάξεων της πρώτης περιπτώσεως της παραγράφου 1 του άρθρου 4 της οδηγίας 90/435/EK του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1990, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται «σε φορολογικό μέτρο θεσπιζόμενο από το κράτος μέλος της μητρικής εταιρίας, το οποίο προβλέπει την είσπραξη φόρου επ' ευκαιρία της διανομής μερισμάτων από τη μητρική εταιρία και του οποίου η βάση επιβολής συνίσταται στα διανεμόμενα μερίσματα, συμπεριλαμβανομένων αυτών που προέρχονται από τις αλλοδαπές θυγατρικές της».
13. Ωστόσο, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 90/435/EK, της 23ης Ιουλίου 1990: «Η παρούσα οδηγία δεν θίγει την εφαρμογή των εθνικών ή συμβατικών διατάξεων που σκοπό έχουν να εξαλείψουν ή να ελαφρύνουν τη διπλή φορολογία των μερισμάτων, και ιδίως τις διατάξεις σχετικά με την πληρωμή τυχόν πιστώσεων φόρου στους δικαιούχους μερισμάτων». Από τις διατάξεις αυτές, όπως έχουν διευκρινιστεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ άλλων από τις αποφάσεις της 25ης Σεπτεμβρίου 2003, Océ van der Grinten (C-58/01, EU:C:2003:495) και της 24ης Ιουνίου 2010, P. Ferrero e C. και General Beverage Europe (C-338/08 και C-339/08, EU:C:2010:364), προκύπτει ότι στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων αυτών εμπίπτει φορολογική επιβάρυνση μόνον αν, αφενός, στηρίζεται σε διατάξεις που αποσκοπούν στην εξάλειψη ή στην ελάφρυνση της διπλής φορολόγησης των μερισμάτων και, αφετέρου, η εφαρμογή της δεν θα μπορούσε να εμποδίσει τον επιδιωκόμενο από την οδηγία σκοπό.
14. Ο φόρος κινητών αξιών, όπως προέκυπτε από το άρθρο 223sexies του code général des impôts, πριν από την κατάργησή του με τον νόμο της 30ής Δεκεμβρίου 2003, περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 2004, οφείλεται σε περίπτωση διανομής κερδών για τα οποία χορηγείται πίστωση φόρου, όταν επί

των εν λόγω κερδών δεν επιβλήθηκε ο συνήθης φόρος εταιριών. Επομένως, η φορολογική αυτή επιβάρυνση αποτελεί ένα από τα συστατικά στοιχεία ενός μηχανισμού εξαλείψεως της διπλής φορολόγησης των διανεμόμενων εισοδημάτων, σκοπός του οποίου είναι να εμποδίσει τη χορήγηση πίστωσης φόρου ως προς τα διανεμόμενα αυτά εισοδήματα, η οποία δεν θα αντιστοιχεί στον φόρο που επιβλήθηκε στη διανέμουσα εταιρία επί των εν λόγω κερδών και, κατά τον τρόπο αυτό, να αποτρέψει το ενδεχόμενο να αποτελέσει για τον δικαιούχο των διανεμόμενων κερδών μη ηθελημένο όφελος η χορήγηση της ως άνω πιστώσεως φόρου. Λαμβανομένου υπόψη, μεταξύ άλλων, του δικαιώματος πίστωσης φόρου η οποία είναι συμψηφιστέα με τον φόρο κινητών αξιών και την οποία δικαιούται εκ προοιμίου κάθε εταιρία που εισπράττει μερίσματα υπό τις προϋποθέσεις και για τους λόγους που υπενθυμίστηκαν στο σημείο 7, η εφαρμογή του εν λόγω φόρου δεν φαίνεται να έχει ως αποτέλεσμα την παρακώλυση του σκοπού που επιδιώκει η οδηγία.

15. Η ερμηνεία των εθνικών διατάξεων και η εκτίμηση της συμβατότητάς τους με την οδηγία της 23ης Ιουλίου 1990 εξαρτώνται από την απάντηση στο ερώτημα αν οι διατάξεις του άρθρου 4 της οδηγίας, λαμβανομένης υπόψη, μεταξύ άλλων, της παραγράφου 2 του άρθρου 7 της ίδιας οδηγίας, αντιτίθενται σε διάταξη, όπως αυτή του άρθρου 223sexies του code général des impôts, η οποία προβλέπει, για την ορθή εφαρμογή μηχανισμού για την εξάλειψη της διπλής φορολόγησης των μερισμάτων, την επιβολή φορολογικής επιβάρυνσης κατά την αναδιανομή από μητρική εταιρία κερδών που της διένειμαν θυγατρικές εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

16. Το ζήτημα αυτό ενέχει σοβαρή δυσχέρεια ως προς την ερμηνεία του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Περί του προκριματικού ζητήματος συνταγματικότητας [σελ. 9 του πρωτοτύπου]
[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [Παρέλκει η παραπομπή ζητήματος συνταγματικότητας στο Conseil constitutionnel (Συνταγματικό Δικαστήριο)].

Επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως:

19. Πρώτον, δεδομένου ότι το ερώτημα που εκτίθεται στη σκέψη 15 ενέχει, όπως προαναφέρθηκε, σοβαρή δυσχέρεια ερμηνείας του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υποβάλλεται, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [σελ. 10 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα]

22. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι πρέπει να ανασταλεί η διαδικασία επί των προσφυγών έως ότου το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφανθεί επί του εν λόγω προδικαστικού ερωτήματος.

[παραλειπόμενα]

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

[παραλειπόμενα]

Άρθρο 2: Υποβάλλεται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο ερώτημα: αντιτίθενται οι διατάξεις του άρθρου 4 της οδηγίας 90/435/ΕΚ, της 23ης Ιουλίου 1990, λαμβανομένης υπόψη, μεταξύ άλλων, της παραγράφου 2 του άρθρου 7 της ίδιας οδηγίας, σε διάταξη όπως αυτή του άρθρου 223*sexies* του *code général des impôts*, η οποία προβλέπει, για την ορθή εφαρμογή μηχανισμού για την εξάλειψη της διπλής φορολόγησης των μερισμάτων, την επιβολή φορολογικής επιβάρυνσης κατά την αναδιανομή από μητρική εταιρία κερδών που της διένειμαν θυγατρικές εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

[παραλειπόμενα]

[Παραλειπόμενα] [σελ. 11 του πρωτοτύπου] [σελ. 12 του πρωτοτύπου]

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [υπογραφές]